

Arrest

nr. 221 304 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GOOS *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 november 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 5 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaart afkomstig te zijn uit Herat stad (wijk nummer 2), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek te zijn van origine. U was student in Afghanistan en werkte samen met uw broer in een winkel om keukens te installeren. Ongeveer 4 - 4,5 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan bent u met uw familie verhuisd naar wijk 4 in Herat stad nabij het Zaman Jan kruispunt. In Afghanistan woonde u samen met uw ouders, uw 7 zussen en uw broer. U verliet Afghanistan samen met de rest van uw gezin waardoor er nu niemand op dit adres woont.

Uw vader werkte als timmerman voor het Zafar korps en begon nadien als chauffeur te werken voor ditzelfde korps nadat hij zich een auto had gekocht. De taak van uw vader was om Amerikanen en ander personeel van één plaats naar een andere plaats te brengen. Uw vader reed van hieruit naar plaatsen zoals Shindand en de luchthaven van Herat. Kort voor uw vertrek uit Afghanistan werd de collega van uw vader, S.(...), vermoord. Uw vader ontving ook bedreigingen. Als gevolg hiervan zei uw vader plots op een dag dat jullie moesten vertrekken. Uw vader heeft jullie niet uitgelegd waarom jullie moesten vertrekken en toen zijn jullie allemaal in een wagen vertrokken. Jullie reisden naar Nimruz en van Nimruz naar Iran. In Turkije raakte u uw gezin kwijt. Doordat niet iedereen op de boot kon, bleef u achter en nam u de volgende boot. Op 4/11/2015 kwam u toe in België en op 5/11/2015 vroeg u asiel aan in België. Intussen bent u er nog niet in geslaagd om opnieuw contact op te nemen met uw familie.

Ter staving van uw profiel en leeftijd bracht u een schoolkaart mee.

B. Motivering

U vreest dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan vermoord zal worden nadat uw vader bedreigingen ontving en nadat de collega van uw vader, S.(...), vermoord werd.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo legt u op geen enkel moment verklaringen af waaruit blijkt dat uw vader op concrete en persoonlijke wijze bedreigd werd. Zo bent u niet op de hoogte van mogelijke problemen of incidenten die uw vader meemaakte op zijn werk (CGVS, p. 9 en p. 10) ondanks het feit dat hij enige tijd werkte als timmerman en als chauffeur bij het Zafar korps (CGVS, p. 7). Bijkomend zegt u dat de bedreiging tegen uw vader kwam van verschillende groeperingen die in uw regio actief zijn (CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt, zegt u dat er mensen zijn die mensen bestraffen als ze samenwerken met Amerikanen zonder dit verder te kunnen concretiseren (CGVS, p. 7). Hieruit kan niet afgeleid worden dat uw vader persoonlijk geïsoleerd werd en verwijst u de facto naar de algemene veiligheidssituatie en het risico voor mensen die met buitenlanders samenwerken. Evenmin blijkt uit het gedrag van uw vader dat hij persoonlijk bedreigd werd. Zo geeft u aan dat uw vader geen voorzorgsmaatregelen nam om op een veilige manier naar huis te komen omdat hij gewoon chauffeur was (CGVS, p. 8). U weet zelfs aan te geven dat iedereen in de regio wist van de functie van uw vader en dat hij hierover vertelde aan de burens (CGVS, p. 9). Het gedrag van uw vader strookt dus geenszins met het gedrag van iemand die persoonlijk geïsoleerd werd omwille van het werk dat hij deed. De enige mogelijke aanwijzing die u aanbrengt tijdens het gehoor om duidelijk te maken dat uw vader mogelijk bedreigd is geweest, is dat uw vader zelf bang geworden is doordat de collega van uw vader, S.(...), bedreigd en vermoord is geweest. Wanneer er echter meer informatie gevraagd wordt over S.(...) geeft u aan dat uw vader u niets verteld heeft over die persoon omdat u nog klein was (CGVS, p. 7). Evenmin weet u op welke manier S.(...) bedreigd werd (CGVS, p. 8), door wie S.(...) vermoord werd (CGVS, p. 9), waar de moord op S.(...) gebeurde (CGVS, p. 9) en wanneer deze moord precies plaatsvond (CGVS, p. 10). Ook hier konden dus geen indicaties teruggevonden worden die aantonen dat uw vader zelf geïsoleerd werd omwille van zijn werk bij het Zafar korps.

Deze elementen samengenomen tonen aan dat niets erop wijst dat uw vader voor zijn vertrek uit Afghanistan op directe of indirecte bedreigd werd, laat staan dat zijn familie problemen zou hebben gehad.

Uw verregaande onwetendheid betreffende de mogelijke problemen van uw vader poogt u te verklaren door uw jonge leeftijd waardoor uw vader u niets vertelde (CGVS p.7). Indien er echter daadwerkelijk sprake was geweest van enige persoonlijke vervolging tegen uw vader, hetgeen geenszins uit uw verklaringen kan worden afgeleid, van persoonlijke bedreigingen, lijkt het niet redelijk dat uw vader hier

niets over zou vertellen omwille van uw leeftijd in het licht van het feit dat zijn gezin ook gevaar zou lopen door zijn problemen. Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 5 april 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 23,42 jaar met een standaarddeviatie van een 1,9 jaar een goede schatting is. Dat u op 30 november 1999 zou zijn geboren, blijkt dus na medisch onderzoek niet aannemelijk. Hoewel u verklaarde niet akkoord te gaan met de door medische studie vastgelegde leeftijd (verklaring DVZ, punt 4 en CGVS, p. 3), kan er toch worden geconcludeerd dat de vaagheid van uw verklaringen op geen enkele manier verklaard kan worden door uw jonge leeftijd in Afghanistan. Er kan dus niet worden ingezien dat u door uw jonge leeftijd op geen enkele manier weet had van de problemen van uw vader hetgeen er dan ook wijst dat er geen sprake is van enige persoonlijke bedreiging ten aanzien van uw vader hetgeen uw onwetendheid hieromtrent dan ook logischerwijs verklaart.

Gezien het feit dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat uw vader persoonlijke bedreigingen ontving, dient te worden onderzocht of het profiel van uw vader als chauffeur an sich voldoende is om de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hier is dit echter niet het geval. Het feit dat uw vader al dan niet voor het Zafar korps gewerkt heeft als timmerman en chauffeur – u legde immers geen enkel bewijsstuk voor dat hierop wijst – is op zich onvoldoende om een vluchtelingenstatus te verwerven daar dit een eerder laag profiel is – wat tevens door u bevestigd werd (CGVS, p. 8). Bijkomend is er geen grond om aan te nemen dat dit probleem zich in de toekomst zal stellen, gezien het feit dat u geen concrete bedreigingen ten aanzien van uw vader kan aantonen en gezien het feit dat uw vader dit werk intussen niet langer doet. Doordat er geen concrete elementen aangebracht werden die wijzen op persoonlijke bedreigingen ten aanzien van uw vader die overigens dit werk intussen niet meer doet, kan er ook niet worden ingezien dat uw vader, laat staan de rest van het gezin, bij terugkeer naar Afghanistan zou gevisieerd worden.

Ten slotte verklaarde u dat uw zus ook aan het werken was voor buitenlanders (CGVS, p. 9). Wanneer hierop doorgevraagd wordt, geeft u echter aan dat uw zus nooit tegen u sprak over moeilijkheden op haar werk en dat u evenmin weet heeft van mensen in gelijkaardige functies die wel problemen ondervonden hebben (CGVS, p. 11). Ook hier kon dus geen concrete indicatie gevonden worden van problemen die zich mogelijk zouden gesteld kunnen hebben ten opzichte van uw zus en de rest van de familie.

Gezien het feit dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt om duidelijk te maken op welke manier uw vader en uw familie problemen hadden in Afghanistan, bent u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal

personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Herat-stad wordt omschreven als een relatief stabiele stad met een bruisend economisch, sociaal en cultureel leven het geweldsniveau en de impact van het conflict is er verschillend van de rest van de provincie Herat. De stad wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan beschouwd. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat dat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde document wijzigt voorgaande vaststellingen niet. Uw studentenkaart kan uw identiteit en leeftijd slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4.3 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 34 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van artikel 46 van het Burgerlijk wetboek (hierna: het BW) en van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003 tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002.

Verzoeker levert in zijn eerste middel kritiek op de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij en stelt dat hij zijn schoolkaart heeft neergelegd, die zijn geboortjaar vermeldt, en steeds duidelijke verklaringen over zijn leeftijd had afgelegd. In verband met zijn schoolkaart verwijst verzoeker naar artikel 34 van het WIPR waarbij hij stelt dat buitenlandse documenten over de staat van de persoon voorrang genieten. Volgens verzoeker dient op grond van artikel 46 van het BW een grotere bewijswaarde te worden toegekend aan de Afghaanse schoolkaart dan aan het leeftijdsonderzoek.

Aangezien hij wel degelijk minderjarig was tijdens zijn gehoor, zo betoogt verzoeker, dienen de voorschriften uit de vreemdelingenwet dienaangaande gerespecteerd te worden. Volgens verzoeker is de beslissing ongeldig omdat hij geen voogd toegewezen kreeg. Voorts oppert verzoeker dat er in zijn hoofd sprake is van kwetsbaarheid omwille van zijn jonge leeftijd en omwille van het feit dat hij de rest van zijn familie in Turkije was kwijtgeraakt. Tijdens zijn gehoor werd hij, zo beweert hij, ten onrechte beschouwd als een volwassen man.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel.

Volgens verzoeker overtuigen de argumenten van de commissaris-generaal niet. Hierbij wijst verzoeker naar de gedeelde bewijslast in asielzaken die voortvloeit uit artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU. Verzoeker is daarnaast van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie heeft genomen, terwijl een correcte appreciatie van zijn verklaringen en de bewijselementen aanleiding zou geven tot een andere beslissing.

Verzoeker overloopt de motieven van de beslissing en beweert betreffende de bedreigingen aan het adres van zijn vader dat hij wel degelijk had verklaard dat zijn vader bang was en ooit bedreigd werd, maar dat hij dit aan zijn moeder diende te vragen omdat zijn vader hierover niet wenste te vertellen. De overweging uit de beslissing, dat verzoeker louter verwijst naar de algemene veiligheidssituatie, is volgens verzoeker een verkeerde interpretatie omdat hij wel degelijk had verklaard dat zijn vader persoonlijk werd bedreigd omwille van zijn professionele activiteiten.

Wat het gedrag van zijn vader betreft, beweert de commissaris-generaal dat hieruit niet blijkt dat hij risico's liep. Nochtans, zo stelt verzoeker, is zijn vader Afghanistan ontvlucht en riskeerde hij tijdens zijn reisweg zijn leven, hetgeen volgens hem een indicatie vormt. Verzoeker zet uiteen dat zijn vader slechts een gewone chauffeur was en niet in staat was om uitgebreide veiligheidsmaatregelen te nemen. De dood van S., zo stelt verzoeker, noopte hem het land te verlaten omdat hij niet hetzelfde lot wilde ondergaan.

Verzoeker stelt voorts dat zijn vader zijn job nooit geheim heeft gehouden en de burens hem elke dag naar zijn werk zagen vertrekken.

Naar aanleiding van het verwijt dat verzoeker geen duidelijkheid zou scheppen over de verschillende groeperingen waarvan de dreiging uitging, stelt verzoeker dat uit de landeninformatie blijkt dat er verschillende actoren zijn in deze complexe context en dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat de verschillende groeperingen opereren tegen de overheid en diegenen die samenwerken met de Amerikanen en de ongelovige buitenlanders.

Verzoeker benadrukt dat hem niet kan verweten worden dat hij niet meer vertelt over de dreiging omwille van de moord op S., de collega van zijn vader, omdat verzoeker alles had verteld wat hij wist en deze S. slechts eenmaal had gezien.

Betreffende het Zafar-korps oppert verzoeker dat leden van het Afghaanse Nationale leger, of zij die ermee geassocieerd worden, een groot risico lopen, maar dat de commissaris-generaal nalaat dit verder te onderzoeken.

Vervolgens brengt verzoeker in herinnering dat hij alle mogelijke informatie heeft gegeven waarover hij beschikte, maar dat hij afhankelijk was van de informatie die zijn vader hem doorspeelde.

Waar de commissaris-generaal meent dat er thans geen risico meer bestaat omdat verzoekers vader de job van chauffeur niet meer zou uitoefenen, beweert verzoeker dat er bij een terugkeer nog steeds een risico bestaat.

Naar aanleiding van zijn verklaring dat er nooit sprake was van bedreigingen ten aanzien van zijn zus, terwijl zij als tolk Engels voor het Zafar-korps had gewerkt, stelt verzoeker dat zij hierover nooit sprak, maar dat dit niet gelijkgesteld kan worden met een afwezigheid van problemen. Volgens verzoeker werd er net doorgevraagd naar de bedreigingen ten aanzien van zijn zus, hetgeen niet in zijn nadeel kan worden geïnterpreteerd.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker citeert artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en voert aan dat hij afkomstig is uit Herat-stad, maar er geen familie of netwerk heeft. Verzoeker wijst op het standpunt van de commissaris-generaal dat alleenstaande mannen zonder ondersteuning van familie onder bepaalde omstandigheden in stedelijk gebied kunnen wonen zonder deze omstandigheden te vermelden. Zowel omwille van zijn vader als van zijn zus, als omwille van zijn sjiitische geloof, zo stelt verzoeker, loopt hij een risico.

Verzoeker herhaalt dat zijn vader chauffeur was bij het Zafar korps en dat ook zijn zus voor het Zafar-korps werkte en dat hij daardoor een risico loopt. Op basis van landeninformatie die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, betoogt verzoeker dat het leger nog steeds geïmagineerd wordt in Herat. Op grond van de UNHCR *Eligibility Guidelines* is verzoeker van oordeel dat ook familieleden van personen die geassocieerd worden met het leger of de overheid te vrezen hebben.

Vervolgens is verzoeker de mening toegedaan dat hij als sjiïet een grote kans maakt om slachtoffer te worden van één van de vele aanslagen in Herat. Verzoeker betwist de landeninformatie dat Herat één van de veiligste steden zou zijn en oppert dat er regelmatig aanslagen plaatsvinden op plaatsen waar sjiïeten verzamelen, waarbij verzoeker een aantal incidenten aanhaalt op sjiïitische gebedshuizen en verwijst naar de daling van het veiligheidsniveau in Herat-stad omwille van ontvoeringen, moorden en verzet tegen de overheid. Omwille van de onveiligheid kan, zo beweert verzoeker, Herat niet als veilig worden beschouwd.

In zijn "vijfde" (vierde) middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt dat hij een risico loopt op ernstige schade omwille van de doodsbedreigingen aan het adres van zijn vader. Vervolgens wijst verzoeker erop dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan er ernstig op achteruit is gegaan en dat de risico's in de provincie Herat immens zijn. Volgens verzoeker blijft "Herat City" met grote voorsprong het meest risicovolle district in de provincie waar verschillende vormen van agressie en criminaliteit welig tieren. Na deze vaststellingen, zo meent verzoeker, dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel toe uit een rapport toe van 'Amnesty International' van 2017 betreffende de terugkeer naar Afghanistan, een persartikel van *Associated Press* van 30 september 2017 over een bomaanslag, het 'EASO COI Report betreffende de steden Kabul, Mazar-e-Sharif en Herat' van augustus 2017, het 'EASO COI Report over de veiligheidssituatie in Afghanistan' van januari en november 2016, de UNHCR *Eligibility Guidelines* van april 2016, informatie van de Afghaanse overheid over het Zafar-korps, een persartikel van *Hindustantimes* over de opkomst van IS in Afghanistan en een landenfiche van het Duitse *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* van mei 2017 over Afghanistan (Verzoekschrift, bijlagen 3-11).

2.2.2. In een aanvullende nota van 4 februari 2019 heeft de commissaris-generaal de verwijzing naar volgende documenten toegevoegd: een uittreksel uit het rapport "UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus

2018, een uittreksel uit het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 (p. 1- 68 en 195-201), het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update” van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een uittreksel uit het rapport “EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 87) (Aanvullende nota CGVS).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek

wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat verzoeker, die een vrees inroept omwille van bedreigingen aan het adres van zijn vader, geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk wist te maken.

De commissaris-generaal stipt aan dat uit de verklaringen van verzoeker op geen enkel moment blijkt dat hij op persoonlijke wijze zou zijn bedreigd. Uit zijn verklaringen blijkt ook niet dat hij op de hoogte was van de problemen of de incidenten die zijn vader meemaakte omwille van zijn werk bij het Zafar-korps en kon hij niet concretiseren wie achter deze bedreigingen zat. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker zich *de facto* baseert op de algemene veiligheidssituatie en het risico voor mensen die met buitenlanders samenwerken.

De commissaris-generaal merkt op dat uit het gedrag van verzoekers vader niet blijkt dat deze persoonlijk gevisieerd werd omdat hij geen voorzorgsmaatregelen nam en iedereen op de hoogte was van zijn functie. De enige aanwijzing van een bedreiging, zo vervolgt de commissaris-generaal, wordt gevormd door de moord op S., maar verzoeker heeft hierover geen verdere informatie. Bijgevolg wijst er volgens de commissaris-generaal niets op dat verzoekers vader voor zijn vertrek uit Afghanistan op directe of indirecte wijze bedreigd zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens ingegaan op de jonge leeftijd van verzoeker, die hij inroept ter rechtvaardiging van zijn onwetendheid over de problemen van zijn vader. De commissaris-generaal acht het evenwel onredelijk dat verzoekers vader hem, ondanks zijn jonge leeftijd, niets zou hebben verteld over de bedreiging, aangezien ook zijn gezin gevaar zou lopen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar het profiel van verzoekers vader als chauffeur dat *an sich* voldoende is om hem als vluchteling te erkennen aangezien het om een laag profiel gaat en verzoeker hiervan geen enkel bewijsstuk neerlegde. Bovendien wordt erop gewezen dat deze vrees niet langer actueel is omdat verzoekers vader dit werk niet langer doet.

Naar aanleiding van de verklaring van verzoeker, dat ook zijn zus aan het werken was voor de buitenlanders, blijkt volgens de commissaris-generaal dat zijn zus nooit sprak over moeilijkheden op haar werk, zodat ook hier geen concrete indicatie blijkt.

In de beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk wist te maken.

Specifiek inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gewezen op de verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Anderzijds wordt aangestipt dat de kern van het conflict gesitueerd is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De commissaris-generaal wijst erop dat er sterke regionale verschillen zijn, waarbij Herat-stad wordt omschreven als één van de veiligste steden in Afghanistan die onder controle staat van de Afghaanse overheid waar hoofdzakelijk doelgericht geweld plaatsvindt en een toevluchtsoord vormt voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. De commissaris-generaal concludeert dat er voor burgers in Herat geen reëel risico op ernstige schade bestaat, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de neergelegde studentenkaart wordt in de beslissing tenslotte gesteld dat deze verzoekers identiteit en leeftijd slechts kan ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen volgens de commissaris-generaal hier niet het geval is.

2.5.2. De Raad stelt vast dat het eerste middel niet ontvankelijk is omdat de erin vervatte kritiek niet gericht is tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 31 oktober 2017, maar tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van 5 april 2016 (AD, stuk 10, leeftijdsbepaling van AZ) waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 “*Voogdij over niet-begeleide minderjarigen*” van de programmawet van 24 december 2002. Zoals aangegeven op het formulier van kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (*Ibid.*) en zoals terechtzitting door de vertegenwoordigster van de verwerende partij bevestigd, kon verzoeker tegen de administratieve beslissing van de Dienst Voogdij binnen de 60 dagen na de betekening overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Verzoeker kan het beroep in volle rechtsmacht tegen de beslissing van de commissaris-generaal niet aanwenden om de beslissing betreffende de leeftijdsbepaling aan te vechten.

Verzoeker kan tenslotte niet dienstig voorhouden dat hij ten tijde van zijn gehoor minderjarig was aangezien hij toen zelf verklaarde 18 jaar oud te zijn (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 september 2017, p. 3). De neergelegde schoolkaart (AD, stuk 13, Documenten, Studentenkaart AZ; AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 september 2017, notities tolk) bevat blijkbaar een uitgiftedatum en vermeldt een bepaalde leeftijd, maar dit kan bezwaarlijk als een officieel stuk worden beschouwd op grond waarvan verzoekers leeftijd kan worden vastgesteld.

2.5.3. De overige door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

2.5.4. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

2.5.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.6. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.8. In het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat “(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.9. Verzoeker beweert dat de commissaris-generaal zou zijn tekortgeschoten in de samenwerkingsplicht door de meest nadelige interpretatie van zijn verklaringen te kiezen.

2.5.10. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoeker, op de reeds besproken studentenkaart na, geen enkel stuk had neergelegd ter staving van zijn individueel relaas. Ook bij zijn verzoekschrift worden geen stukken toegevoegd die betrekking hebben op zijn individuele asielmotieven waardoor de commissaris-generaal zich enkel kon baseren op verzoekers verklaringen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het opmaken van de vragenlijst verklaarde dat hij zijn ouders reeds 6 maanden kwijt was (AD, stuk 15, Vragenlijst CGVS, 4 mei 2016, vragen 4 en 5). Hij verklaarde dat zijn vader door ‘verschillende groeperingen’, waarvan hij de naam niet kent, met de dood zou zijn bedreigd omwille van zijn werk als chauffeur op de luchthaven en de militaire basis Zafar (*Ibid.*). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker te kennen dat zijn vader “plots naar huis gekomen (is) en (...) zei dat we allemaal snel moesten vertrekken”, maar dat hij niet wist waarom zijn vader die beslissing had genomen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 september 2017, p. 4). Verzoeker geeft toe dat zijn vader niet zoveel over zijn werk had verteld (*Ibid.*, p. 7) en hijzelf had nooit gemerkt dat zijn vader problemen zou hebben gehad (*Ibid.*). Verzoeker gaat er trouwens van uit dat de bedreigingen enkel tegen zijn vader gericht waren en niet tegen de familie (*Ibid.* p. 9), en verzoeker heeft over deze bedreigingen nooit verder bij zijn vader geïnformeerd (*Ibid.*). Over wie verantwoordelijk zou zijn voor de bedreigingen, kan verzoeker geen duidelijkheid scheppen, omdat hij, volgens zijn verklaringen, blijkbaar eerder een algemeen een antiwesters klimaat bedoelde, hoewel hij bij zijn initiële verklaring melding maakte van “verschillende groeperingen” (*Ibid.*, p. 7).

2.5.11. In zijn beslissing overweegt de commissaris-generaal onder andere dat verzoeker “onvoldoende aannemelijk (heeft) gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep”. Verzoeker herhaalt in zijn tweede middel zijn verklaringen over de bedreigingen aan het adres van zijn vader omwille van diens professionele activiteiten en zijn verklaringen over het wedervaren van S., een collega van zijn vader, maar deze verklaringen volstaan niet om te kunnen besluiten dat afdoende bewijs werd geleverd dat verzoeker, omwille van deze bedreigingen aan het adres van zijn vader, indien deze al bewezen zouden worden geacht, een persoonlijk risico zou lopen. Aangezien geen persoonlijk risico kon worden weerhouden, ging de commissaris-generaal niet onredelijk te werk door te concluderen dat verzoeker zich in feite baseerde op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.5.12. Bovendien blijkt op basis van de door verzoeker beschreven omstandigheden en gedragingen niet dat zijn vader een bijzonder risicoprofiel had. Verzoeker gaf zelf aan dat zijn vader geen uniform droeg en “geen grote functie ofzo” had (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 september 2017, p. 8), dat iedereen uit de buurt wist waar hij tewerkgesteld was (*Ibid.*) en dat er zich nooit eerder incidenten hadden voorgedaan (*Ibid.* p. 9). Uit het feit dat verzoekers vader zijn leven riskeerde door zijn land te verlaten, kan, in weerwil van verzoekers bewering, niet worden afgeleid dat zijn vertrek zou zijn ingegeven door een behoefte aan internationale bescherming. Het gegeven dat personen die geassocieerd worden met de overheid of het (Amerikaanse/Afghaanse) leger mogelijk gevisieerd kunnen worden in Afghanistan, zoals verzoeker op basis van de door hem aangeleverde informatie betoogt (Verzoekschrift, bijlage 7), wordt nergens betwist, maar de beoordeling van het risico dient op basis van de concrete, individuele casus te gebeuren. Aangezien de informatie die verzoeker heeft aangeleverd erg summier is, kan dit onmogelijk verder worden onderzocht.

2.5.13. Hoewel verzoeker beweert dat een correcte appreciatie van zijn verklaringen aanleiding zou geven tot een andere beslissing, kan niet worden ingezien hoe uit zijn verklaringen zou kunnen worden opgemaakt dat er in zijn hoofd wel degelijk sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van de tewerkstelling van zijn vader. Verzoeker heeft zelf nooit enige bedreiging ervaren en hield zich beroepsmatig bezig met het assembleren van keukenmeubilair voor klanten uit de omgeving (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 september 2017, p. 5). In zijn middel geeft verzoeker zelf toe dat hij geen nadere informatie heeft over S., een collega van zijn vader, die blijkbaar zou zijn vermoord. Ook naar aanleiding van de tewerkstelling van zijn zus, die bij het Zafar-korps als tolk zou hebben gewerkt, maakte verzoeker geen gewag van specifieke problemen en stelde hij dat zijn zus nooit over moeilijkheden had gesproken (*Ibid.*, p. 10-11). De onwetendheid van verzoeker relativeert in ernstige mate de voorgehouden vrees voor vervolging.

In zijn derde middel haalt verzoeker plots een vrees voor vervolging aan omwille van zijn sjjiitische geloofsovertuiging. Verzoeker had nooit eerder verklaard dat hij er omwille van het behoren tot de sjjiitische strekking problemen zouden zijn ontstaan. Uit de aanvallen op sjjiitische gebedshuizen in Afghanistan, die blijken uit de stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 9), kan niet worden besloten dat het louter behoren tot de sjjiitische geloofsstrekking aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.14. In het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt “*ernstige schade*” als volgt omschreven:

“§2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.15. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, dat inhoudelijk nagenoeg identiek is aan artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Zoals gezegd kan uit de verklaringen van verzoeker niet worden opgemaakt dat er in zijn hoofd, en in functie van zijn land van herkomst, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of dat er bij terugkeer een reëel risico zou bestaan op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

2.5.16. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, dient de veiligheidssituatie in Herat-stad te worden beoordeeld aangezien verzoeker zelf verklaarde daarvan afkomstig te zijn (AD stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 september 2017, p.3). De landeninformatie die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft aangeleverd (Verzoekschrift, bijlagen 3-11), is van minder recente datum dan de informatie die de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota van 4 februari 2019 heeft toegevoegd: een uittreksel uit het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, een uittreksel uit het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van december 2017 (p. 1- 68 en 195-201), het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update*” van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een uittreksel uit het rapport “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 87) (Aanvullende nota CGVS).

2.5.17. Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij een standpunt van de commissaris-generaal beweert te ontwaren betreffende de situatie van ‘alleenstaande mannen zonder ondersteuning van familie’ ‘in stedelijk gebied’, aangezien dit nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij beweert dat “*Herat City*” met grote voorsprong het meest risicovolle district in de provincie zou zijn, aangezien dit duidelijk ingaat tegen de beschikbare landeninformatie. Zowel uit de beslissing als uit de aanvullende nota blijkt dat er betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan sterke regionale verschillen bestaan en dat de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten (Aanvullende nota CGVS, 4 februari

2019, p. 3). De provincie Herat is een belangrijke handelsknooppunt en Herat-stad is sociaal, cultureel en economisch erg levendig (AD, stuk 14, Landeninformatie, CEDOCA, 'COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat Province', 18 mei 2017, p. 5-6). Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de veiligheidssituatie in bepaalde (landelijke) districten van de provincie Herat en de situatie in Herat-stad (cf. Aanvullende nota CGVS, EASO *Country Guidance. "Afghanistan. Guidance note and common analysis"*, juni 2018, p. 82-83). Herat-stad dient als één van de veiligste steden van Afghanistan beschouwd te worden, waar er slechts een beperkte aanwezigheid is van opstandelingen, en waar het geweld hoofdzakelijk een criminele oorsprong kent, waardoor dit niet kan worden aangemerkt als een gebied waar er sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet (*Ibid.*).

Met zijn verwijzing naar zijn sjiitische geloofsovertuiging heeft verzoeker niet aangetoond dat er sprake zou zijn van 'persoonlijke omstandigheden' die ertoe zouden leiden dat hij een verhoogd risico loopt op ernstige schade in het licht van de actuele veiligheidssituatie in Herat-stad.

2.5.18. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en/of 49/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd.

De vier door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN